

„Akkor boszorkány!”

Suhai György

2021.03.07.

Sokan értesültek már róla, hogy nemrég egy hívő roma asszony (Dzseni) bekerült a picijével a Heim Pál Gyermekkórházba nagyon súlyos COVID tünetekkel. Kiderült, hogy a pici fél tüdejét már elpusztította a vírus és már a másik fél is félig leállt. Gyógyíthatatlan. – hangzott a diagnózis, sajnos a gyermeknek fél tüdővel kell élnie, feltéve, hogy meg tudnak még valamit menteni a másik féltüdejéből. Az anyuka teljesen összetört és kétségbeesésében az Úrhoz kiáltott. Rátette a kezét a pici mellkasára és így kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg a gyermekét. És az elhalt tüdő azonnal beindult! Egy nappal később pedig már a másik fél tüdőben is csupán két gyulladt hörgő maradt és harmadnapra a pici állapota teljesen stabilizálódott. A 4. napon pedig már úgy volt, hogy haza is engedik őket a kórházból. Egy nappal a távozásuk előtt (tegnap) bekerült a kórterembe egy másik rendkívül súlyos állapotban levő baba is, akit sürgősen meg kellett műteni, mert agytrombózist kapott a COVID hatására. A pici műtét közben kómába esett és akárhogy is próbálták kihozni őt a kómából, sehogy sem sikerült. És féltő volt, hogy olyan súlyosan károsodott az agya, hogy nem is biztos, hogy ép elmével sikerül őt visszahozni. Dzseni azonnal hívott és kérte, hogy imádkozzak ezért a piciért, úgy megesett rajta a szíve. Én azonban „visszadobtam neki a labdát” és arra bízattam, hogy imádkozzon érte ő ugyanúgy, a kezét rátéve, és ugyanazzal a hittel, ahogy a saját gyermekéért imádkozott. Hiszen ugyanaz a Jézus él benne is, mint bennem, ugyanakkora hite van neki is, mint nekem és maga a feltámadott Jézus ígérte meg a Márk evangéliuma végén, hogy akik Jézuban hisznek (tehát nem csak az apostolok, pásztorok, lelkészek, vezetők!), „*betegekre teszik a kezüket és azok meggyógyulnak*” (Mk 16:17-18). És ráadásul neki már működött is egyszer! Úgyhogy csak bátran! – bízattam. Ő meg is tette és a pici egy órán belül, csodálatos módon, fölébredt és az agyfunkciói is normalizálódtak! Azóta is játszik, szaladgál! Az anyuka (aki ateista volt és nyíltan meg is mondta Dzszeninek, amikor felajánlotta neki, hogy imádkozik a piciért, hogy ő nem hisz Istenben) most azt se tudja, hogyan hálálja meg Dzszeninek. Mire ő: „Ne nekem köszönje, hanem az Úrnak!” És mit mondtak erre az ápolók és az orvosok?

- „Akkor boszorkány!”

Mi van!?

Ha a feltámadott Jézus és a boszorkányság között kell választani (mert hogy 2 nyilvánvaló csoda történt, amire nincs tudományos magyarázat), akkor a nyugati, felvilágosult, magasan képzett, természettudományos fokozattal bíró, elkötelezetten materialista orvosok inkább a boszorkányság mellett teszik le a voksukat? Lehet, hogy csak én vagyok ennyire naiv, de én még nem találkoztam ilyen fokú, ennyire megátalkodott hitetlenséggel.

Most először éreztem, úgy igazán, a lelkem mélyjéről fakadó, izzó haragot emberi hitetlenség miatt. Most először csapott meg úgy igazán valami Isten hitetlenség miatti haragjából, amiről Pál beszél a Római levélben: „*Mert nyilván van az Isten haragja a mennyből, az emberek minden hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják.*”¹⁹ *Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van őbennök; mert az Isten megjelentette [megmutatta] nekik:*” (Rm 1:18-19, vö. 2 Thesz 2:11-12). Isten félreérthetetlenül megmutatta magát ezeknek az orvosoknak, ápolóknak és ők mégis úgy döntöttek, hogy hazugsággal tartóztatják föl az igazságot. Inkább hisznek a boszorkányok létezésében, mint Jézus feltámadásában. vagy a feltámadott Jézusban

És talán most először döbbenem úgy igazán bele az Isten nélkül élő ember elveszettségének a mélységébe is. Hogy mennyire nem működik a „hiszem, ha látom” alapelv! Hogy mennyire nem csupán egy intellektuális vagy tapasztalati gát akadályoz minket az Isten megismerésében, hanem sokkal inkább a romlott emberi szívünk lázadása, bálványimádása és az ebből fakadó masszív, velünk

született és (itt a nyugati kultúrában) tanult hitetlenség; melynek áthatolhatatlan burkát csakis maga Isten képes összetörni, onnan felülről, hogy egyáltalán képessé váljon az ember a valóság valós érzékelésére, azaz az Istentől küldött jelek, impulzusok, kijelentések vételére és helyes értelmezésére.

Persze nem kell messzire (az ateistákhoz) mennünk a hitetlenségért. Hívóként, Krisztus követőiként is válhatunk hitetlenekké, a mi szívünket is hatalmába kerítheti ugyanez a megátalkodott hitetlenség. Elég, ha csak arra gondolok, amit a teológián tanítottak arról, hogy a jelek és csodák az apostoli kor és az ÚSZ-i kánon lezárulásával megszűntek és a Márk evangéliumának imént idézett vége valószínűleg nem része a Szentírásnak, az csak egy későbbi (2. sz-i?) betoldás. Vagyis ne is nagyon számítsunk arra, hogy „*akik hisznek... betegekre teszik a kezüket és azok meggyógyulnak*”, mert erre csak Jézus és az apostolok voltak képesek. Ez a mi tanult hitetlenségünk, amit a nyugati „felvilágosult” teológiai képzés lelki anyatejével szívunk magunkba mi is, és amit az a belső küzdelem és vívódás is jelez, ami sokatok szívében és elméjében zajlik most, hogy ezeket a beszámolókat olvassátok. Ezek a csodák nem az apostoli korban és nem is valahol egy eldugott kis primitív afrikai törzs életében történtek, hanem a 21. sz-ban, itt a felvilágosult nyugaton! Jordan B. Peterson szóhasználatával élve az objektív és a narratív találkozottak (2x is!), itt és most! Vagyis Jézus előre megmondta, hogy mi fog történni a feltámadása utáni időben, milyen jelek fogják kísérni azokat, akik Benne hisznek. Egy gyermeki hitű, elkeseredett fiatal asszony elhitte, amit Jézus mondott és döbbenetes módon megtapasztalta Jézus Szavának (narratívájának) az erejét. A kérdés, hogy te hiszel-e Jézus Szavának? A te életedben találkozik-e a narratív és az objektív? Te kész vagy-e hittel párosítani azt, amit Jézustól hallasz vagy olvasol? És ebben nem a csodák fognak segíteni.

Meg vagyok győződve róla, hogy a hit tényleg csak Isten ajándéka lehet! Ezt a hitet a megátalkodott hitetlenséggel, lázadással, bálványimádással teli emberi szív biztos, hogy nem tudja kitermelni magából. Erről beszél Péter a 2. levele bevezetőjében. És kérek, kérek, hogy hagyj most időt magadnak arra, hogy az eddig olvasottak tükrében, a szíved és elméd beleborzongjon Péter szavainak elképesztő mélységébe (a görög szöveg alapján pontosított szó szerinti fordítás):

2 Pét 1:1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, **akiknek velünk** [az apostolokkal] **egyenlő hitet sorsoltak** [gör. *lanchanó*, “sorsvetés által nyer”] a mi Istenünk és megtartónk Jézus Krisztus igazságában.